

Giới thiệu Mỹ Nhân Tâm Xà: Bất Thành Uyên Ương

Thể loại: ngôn tình cổ đại, có ngược

Triền miên ái ân

Say đắm mặn nồng

Kề bên bao năm

Xuân hạ thu đông

Hoa chẳng đơm nổi

Qủa kết không ra

Người cũng xa ta

Tiếc thay lương duyên

Bất thành uyên ương

...

Bốn năm vì thích hấn mà nàng bỏ đi tiền đồ, hào quang của mình đang có để làm tình nhân bé nhỏ không danh phận ở bên hấn vậy mà đòi lại hấn cho nàng ba từ không xứng đáng.

Hấn coi nàng là vật trưng bày cho đẹp, có cũng được, không có cũng không thiếu cái khác thế vào.

Hấn vô tình vô nghĩa với nàng.

Hấn ôn nhu với nữ nhân hấn yêu.

Hấn có thể nhường nhịn nữ nhân ấy.

Hấn có thể kiên trì với nữ nhân ấy.

Hấn có thể yêu thương nữ nhân ấy.

Dù cho nữ nhân ấy vô tâm, hờ hững với hấn như vậy.

Nàng người bên gối, dưới thân hấn bao năm.

Hấn lạnh nhạt phủ bỏ.

Điều này làm nàng ghen tị, tủi hờn...

Vì sao nàng không thể có được chút tình cảm từ hấn?

Thôi... nàng không cần nữa! Hối hận trong nàng nhiều lắm... không cần hấn nữa... không bao giờ cần nữa!

Thế nhưng hấn không buông nàng! Không tha cho nàng..

—

Một nữ nhân vốn nên trong sáng, đơn thuần nhưng vì con tim hướng về một nam nhân vô tâm với tất cả mà nữ nhân ấy bỏ đi tâm hồn thơ ngây, không đau không xót. Nam nhân cố ý tạo ra bao tổn thương cho nữ nhân ấy, khiến nữ nhân tủi hờn, đau thương, tâm trở nên độc ác...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bất Thành Uyên Ương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bốn năm ân ái không phải uyên ương

Lại là Hình Tự Ngọc ta, nhưng câu chuyện hôm nay sẽ hay hơn Sau Ba Năm ấy.

Là định mệnh sắp đặt, nàng Hình Tự Ngọc, mỹ nhân tài sắc hơn người lần đầu gặp hấn đã động tâm mà nàng tưởng chừng mãi cứ giá lạnh. Lần đó hấn nhìn nàng với ánh mắt khiêu gợi mang theo hờ hững, nụ cười không mang ý vui vẻ, khuôn mặt tuấn lãng ấy, bộ dạng hấn làm tim nàng nhảy loạn, mắt mãi miết nhìn hấn. Hấn, Hành Dương Sắc là Dung Vương phong lưu, người bao nhiêu nữ nhân sợ hãi khi đối mặt, nhưng lại trêu mến, ái mộ nhìn bóng lưng mang sự cô đơn của hấn từ xa, nhìn đến không rời mắt.

Một người lấy nữ nhân làm thú vui mỗi ngày, thậm chí có nữ nhân bị hấn, Dung vương chơi đùa đến chết đi, đó là danh giới làm những nữ nhân khác có ý với hấn phải từ bỏ, tránh xa hấn còn nàng vì một ánh mắt của hấn mà thích, yêu, tiếp cận hấn, vứt bỏ hào quang, tiền đồ, thời gian, tự mình dâng thân thể lên cho hấn chơi đùa.

Vì nàng có suy nghĩ chỉ cần cố gắng, chân thành bên hấn là nàng sẽ có được hấn, được hấn yêu, thương, sủng nịnh. Nhưng nàng sai rồi! Đã bốn năm ở bên hấn, Xuân, Hạ, Thu, Đông qua đi ân ái ái ái với hấn nàng chỉ đổi được sự giả dối, vô tình, thân nhiên từ hấn! Bao lời ngọt ngào đều là giả! Không có từ nào thích hay yêu cả.

Ngày hôm ấy trời đổ mưa, nàng nằm trong lòng hấn ở trên chiếc giường ấm áp. Nàng ngẩng đầu ngắm nhìn gương mặt luôn lạnh của hấn, nàng khẽ hỏi: "Sắc... chàng có thích ta chưa?" Nàng nghe thấy tiếng cười khẽ như khinh thường từ hấn, rồi nghe thấy hấn nói: "Nàng hỏi điều vô vị này là muốn gì đây?" Nàng nghe xong không khỏi ngơ ra: "Chàng... vẫn không chút động lòng với ta sao?"

"Bản vương không động lòng với thứ coi như đồ vật chỉ để bày cho đẹp mắt... Tự Ngọc à, nàng làm ta thật mất hứng." Hấn buông đôi tay đang ôm hông nàng ra, bước xuống giường mặc y phục thật nhanh, lúc hấn chuẩn bị rời khỏi thì tay nàng túm lấy một góc nhỏ y phục hấn, níu hấn lại.

Nàng cất giọng nói mang theo tia hi vọng: "Sắc... chàng thật sự không có một chút tình cảm nào với ta sao? Không có ý định lấy ta?" Rõ ràng lần hấn say hấn đã nói sẽ lấy nàng mà, nàng tin mình không nghe lầm đâu...

Hấn xoay người, tay nâng cằm nàng lên, hấn hé răng nói: "Nàng không xứng với vị trí Dung vương phi. Tự Ngọc, nàng vẫn an ổn làm người tình bên gối của bản vương như hiện tại đi." Hấn nói xong rồi đi ngay, chút luyến tiếc cũng không có cho nàng, không bao giờ hấn vì nàng mà dừng lại duy chỉ vô tình đưa lưng về phía nàng, bước đi thôi.

Nhìn bóng lưng cô đơn của hấn, mắt nàng phút chốc đỏ hoe... Nàng không xứng ư? Đúng! Nàng không xứng! Hấn chính là định nàng không xứng cùng hấn phu thê giao bái, cùng răng long đầu bạc. Nàng đau lắm! rất đau! Nơi lồng ngực như bị thứ gì đó vô tình đè lên, khó chịu, đốn đau, trái tim dường như bị kim đâm vào, bị dao khứa lên từng vết... thật đau xót lắm.

Rốt cuộc Hình Tự Ngọc nàng cũng tự nhận ra được chính mình hơn chút với các nữ nhân hấn đã chơi đùa thôi, vốn nàng tự đa tình, tự đề cao mình, nàng với hấn, nàng không khác vật trưng bày cho đẹp... cho đỡ trống trải, có cũng được, không có cũng không thiếu cái khác thể vào.

Chưa dừng lại tại đó, ngày mưa nọ nàng đã đi theo hấn, hấn đã tới một nơi trong phủ hấn, nơi đó vắng vẻ, cửa mở toang ra... Nàng núp ở cây gần đó chờ hấn đi vào, nàng mới lên bước tới gần cửa sổ đang hé, nhìn vào bên trong phòng ấy.

Một nữ nhân một thân yêu kiều, rũ hoặc, đường cong, khuôn ngực nét đẹp trên thân thể được nửa che nửa hở bởi chiếc áo khoác đo đò thật dài, rộng. Khuôn mặt u mê, mũi cao thẳng, đôi mắt ma mị, hai hàng lông mày trắng khuyết, lông mi dài run run, môi căng mọng làm người muốn cắn, tất cả tuyệt đẹp, gương mặt nữ nhân như được khắc ra, từng góc cạnh trên mặt tỉ mỉ, đẹp đẽ, hoàn mỹ, tuyệt sắc. Tay chân của nữ nhân mang xích, đúng hơn là nữ nhân bị xích lại như một súng vật, xích lại cho dễ trêu đùa.

Hấn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nữ nhân ấy, cái ánh mắt nàng ao ước muốn có khi hấn nhìn nàng, hấn gọi nữ nhân ấy là Oải Phi, cái tên này nàng nghe hàng đêm khi bên hấn, nghe nhiều đến nỗi từng bật khóc, vì cách gọi của hấn, ni non, yêu thương... thật sự nàng ghen ghét cái tên này!

Hấn đã nói chuyện với nữ nhân ấy rất kiên trì, mặc nữ nhân không quan tâm tới hấn, cho tới khi hấn nói một câu làm nữ nhân ấy bật khóc, hấn dịu dàng nâng cằm nữ nhân ấy lên rồi hôn tới gương mặt xinh đẹp của nữ nhân.

Nhìn hấn khẽ hôn lên từng chút chút, trán, mũi và chóp mũi rồi hấn hôn tới giọt nước mắt của nữ nhân đang rơi kia, khoảng khắc ấy nàng chết lặng đi... hóa ra nữ nhân đó mới là người hấn yêu... nữ nhân tuyệt sắc, thanh cao không vương bụi phàm.

Nàng không muốn nhìn, nàng rời đi trong ghen tị, trong đau khổ, gần như muốn gào thét lên. Nàng hòa mình vào màn mưa lạnh lẽo đan xen gió rít, nước mưa rơi xuống thấm đầm y phục, nước mưa ướt lạnh từ từ thấm vào da thịt nàng làm tan hơi ấm trên người nàng, sự lạnh giá hiện hữu lại không làm nàng tỉnh táo mà khiến nàng trở nên mất lí trí.

Nàng muốn tha nữ nhân kia ra, để nữ nhân ấy rời khỏi tầm mắt của hấn, để hấn cảm nhận được chút đau hấn tạo ra cho nàng...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bất Thành Uyển Ương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Còn lại thân tàn của thiêu thân

Rồi nàng sắp đặt để người đưa nữ nhân, Nhục Oải Phi kia trở về, về cái nơi mà Nhục Oải Phi ở, để được chứng kiến cảnh người ả ta yêu thành thân với muội muội từng bị cười chê nay hào quang đầy mình của nàng, đích nữ Hình phủ, Hình Hoa Hoa. Cảnh tượng ấy Nhục Oải Phi vẽ mặt đón đầu nhìn hai người họ thành thân, nước mắt lăn lăn rơi, Từ xa nhìn nàng thật đã vui, đúng vậy! Nàng ghen tị, đố kỵ nên mới làm thế, vì nàng đã rõ Nhục Oải Phi là ai, có quan hệ gì với ai.

Ngày xưa, Nhục Oải Phi và Uyên vương, người Nhục Oải Phi yêu là trời sinh một đôi, lớn lên cùng nhau, âu yếm kề cạnh, cuối cùng chỉ vì Nhục Oải Phi vì bị thất thân mà quyết vô tâm, trốn tránh Uyên vương, cùng Uyên vương cắt đứt lương duyên, dù cho Nhục Oải Phi còn yêu rất nhiều và Uyên vương cũng thế. Người làm cho Nhục Oải Phi thất thân, là khởi nguồn tạo nên tình cảnh oan trái đó chính là hắn, Dung vương. Hắn sau đó bắt đi Nhục Oải Phi, nhốt, xích Nhục Oải Phi ba năm ở phủ mình.

Hắn đã yêu Nhục Oải Phi từ lâu rồi! Chính vì Nhục Oải Phi sinh ra đã không để mắt đến nam nhân nào ngoài Uyên vương, nên hắn là thâm yêu, là thâm dùng ánh mắt để ý đến thôi... nhưng bản tính của hắn điên cuồng vậy, sao có thể thâm lặng mãi đây? Nàng biết được sự việc xưa của hắn... trái tim tựa như đã đông cứng lại rất lâu. Nàng xót thay chính nàng lúc đó chỉ quan tâm cố gắng lấy lòng hắn mà chẳng hay biết gì. Nàng lúc đó còn mãi miết, tích cực học nấu nướng để có thể tự tay nàng làm món hắn thích, may và thêu thùa và cả chuyện làm ấm giường nàng cũng không biết xấu hổ mà học.

Ngay lúc nàng mỉm cười chưa bao lâu thì bóng hắn bước tới, kéo Nhục Oải Phi vào lòng an ủi, hắn cất giọng ôn nhu: "Khóc đi, Oải Phi, nàng cứ khóc, để ta lau nước mắt cho nàng lại được." Để ta có thể cảm nhận nỗi đau nàng mang... cùng nàng mà đau, ta hôn lên nước mắt nàng, nếm trải vị mặn trên môi do nước mắt nàng đọng lại.

Trong lúc hắn ôm Nhục Oải Phi ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào chỗ nàng đang núp, ánh mắt âm u của hắn làm ta run lên, nhưng khi nhìn qua Nhục Oải Phi thì biến hóa, xót thương, đau lòng. Nàng chứng kiến tất cả quá trình hắn vỗ về Nhục Oải Phi... nàng cố không cho bản thân khóc òa, nàng tự bịt miệng chính mình và rồi rời đi thật nhanh. Không phải vì sợ hắn biết, là vì nàng không muốn thấy để rồi lại đau, lại kìm nén, lại ghen tị nữa.

Rồi cuối cùng hắn cũng thật sự tức giận mà sai người bắt nàng đi tới nơi ẩm ướt tối tăm, hai tay nàng bị trói chặt, dây thừng buộc lên cao, nàng cứ thế bị treo lơ lửng trên không, roi da liên tiếp quất lên người nàng, từng tiếng chát chát khi roi da rơi mạnh vào người nàng, nó vang vọng theo tiếng hét thê lương của nàng, một thân ngọc ngà, chính chu, xinh đẹp nay còn đau. Y phục rách rưới, tóc xõa ra rối tung, làn da mềm mại không có vết xước đã chát đầy vết roi da gây ra, vết thương rỉ máu, máu tươi đang lan tràn khắp thân thể nàng hợp với mồ hôi, nước mắt nàng. Người tự tay hành hạ nàng chính là hắn, hắn âm lãnh nói rằng: "Kết quả của việc không an phận! Hôm nay bản vương cho nàng biết thế nào là dày vò!"

Nàng khàn giọng, yếu ớt cầu xin hắn: "Tha cho ta đi... xin chàng! Đừng đánh nữa mà... Ta... ta đau lắm rồi!" Hắn nghe, hắn cười thành tiếng, hắn đáp lại nàng là cái quất roi mạnh mẽ vào gương mặt xinh đẹp của nàng rồi một tay vung bột trắng gì đó lên nàng, bột trắng tung bay rơi xuống vết thương trên người nàng, đau đớn, nóng rát, cả người nàng lúc đó thật sự đã chìm trong lửa nóng cháy bùng.

Dây thừng không chịu được sức giãy dụa của nàng chốc lát đứt ra, tay được giải phóng nàng cũng ngã xuống nhưng nàng chỉ có thể cứ thế nằm dưới đất kêu khóc, tay run run ôm lấy chính mình, trải nghiệm nỗi tuyệt vọng, đau khổ, nóng rát. Hình Tự Ngọc.. đây là đáp lại sự ngu ngốc của người đây... ha ha. Bốn năm cố gắng, hi vọng của nàng vì một câu nói của hắn mà đứt đoạn, hắn không để tâm đến nàng, tuyệt tình tuyệt nghĩa hành hạ nàng như này. Bốn năm nàng như con thiêu thân tự bay vào vòng lửa nóng đã sớm bị ngọn lửa đốt cháy hết đôi cánh nhỏ bé rồi và ngọn lửa vẫn vô tình thiêu hết thiêu thân, hủy đi thân xác của nó. Trách thay thiêu thân ngu ngốc cứ thích lao vào, hiện tại thoát ra cũng muộn mất, không thể thoát nữa rồi.

Hắn nhìn nàng phía dưới đất, đôi mắt thủy chung lạnh nhạt hơi hiện lên một sự khác lạ rồi bị hắn xóa đi, hắn rời mắt, tay buông roi da xuống xoay lưng về phía nàng, cất giọng nói với thuộc hạ nữ gần đó: "Tiếp theo giao cho người xử trí, nhớ phải cho nàng còn sống." Hắn giao phó xong rồi đi, cũng không biết vì gì mà trong lòng có chút xót, trước khi hắn rời khỏi ánh mắt không tự chủ nhìn lại nữ tử bị chính mình đánh cho thiếu sống thừa chết dưới đất kia.

Hắn sao lại dao động với Hình Tự Ngọc? Sao lại mềm lòng không đánh nàng tiếp? Cảm giác trái tim hắn đang thất bại bây giờ lạ lại quen như lúc hắn thấy Oải Phi đau khổ, nhưng cảm giác này mãnh liệt hơn rất nhiều... Hắn không thể được, Hành Dương Sắc, tình táo lại, Hình Tự Ngọc không xứng, nàng chỉ là một trong những nữ nhân người dùng để phát tiết... dùng để phát tiết!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bất Thành Uyên Ương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nỗi đau đan xen

"Sắc, ta muốn lên núi Bạch đào ngắm hoa cùng chàng!" Giọng thiếu nữ trong veo, lập tức thiếu nữ được đáp lại: "Được thôi, bản vương sẵn sàng chiều theo ý tiểu mỹ nhân nàng." Lời nam nhân ngọt nhưng giọng nói không ngọt, lạnh nhạt không xúc cảm. Thiếu nữ lập tức cười vui vẻ, môi hôn nhẹ lên môi nam nhân một cái, rồi vui đùa vào ngực nam nhân.

...

"Sắc, chàng xem nè! Món mới ta làm cho chàng đó! Món này tên Ngũ Hoa. Chàng ném thử đi!" Thiếu nữ trên tay cầm đĩa đồ ăn có năm màu tươi sáng, nhìn bắt mắt vô cùng. Nam nhân nhìn, đưa tay cầm lấy đôi đũa gấp lấy một miếng trong đĩa bỏ vào miệng ăn thử, vị ngọt thanh, thêm chút mặn mát, vừa bỏ vào miệng liền tan ra. Nam nhân cho thiếu nữ một cái cười không phát ra tiếng kèm theo một từ "Ngon." Thiếu nữ liền vui tươi hỏi: "Vậy ta có thể làm cho chàng ăn thường xuyên hay không?" Nam nhân gật đầu nhẹ thay lời nói.

...

Sau khi nàng tỉnh từ trong mộng về quãng thời gian trước giữa nàng và hân thì thấy mình ở Hình phủ, trước mặt là mẫu thân sinh và phụ thân nàng đang ngồi buồn rầu. Nàng khẽ động lập tức nhói đau cả người, rên lên tiếng, mẫu thân nàng liền vội vã nói: "Ngọc nhi, đừng động! Mới lấy bào thai ra nên không được động!" Lời vừa nói ra lọt tai nàng, nàng đơ đờ hỏi: "Người nói gì?" Nàng dùng hết sức bản thân kéo tay mẫu thân lại, không cho mẫu thân tránh né.

Mẫu thân do dự một hồi cuối cùng nói: "Ngọc nhi... con có thai... nhưng đã mất rồi." Lời tựa như sét đánh ngang tai nàng, nàng hoảng loạn lắc đầu liên tục, lòng phủ nhận... Không thể nào... rõ ràng từng mang thai... vì sao nàng không thấy gì? Vì sao? Nhưng sự thật rõ mồn một bày ra trước mặt, nàng thật sự mất đi con mình, đứa con mà đáng lẽ có thể sinh ra... mà nàng sẽ có thêm hi vọng để sống. Số phận trớ trêu, nàng tự hại mình hại cả con chưa thành hình nữa, không những thế, khuôn mặt nàng đã bị hủy gần nửa, cả người, những vết roi bị bột trắng kia dính vào đều không thể lành lại, từ từ thành sẹo.

Nỗi đau liên tiếp nỗi đau, thể xác, tâm hồn, trái tim, cõi lòng nàng... còn có gì chưa tổn thương đây? Nàng còn sống để làm gì? Chết đi! Chết là giải thoát thôi. Suy nghĩ chết đi đột nhiên hiện lên, chỉ là chốc lát nàng nghĩ tới một hình ảnh, khuôn mặt ngây thơ, xinh xắn và tiếng a a ô ô nũng nịu, khe khẽ làm nàng bỏ đi chữ chết trong đầu.

Nàng còn Xuyên nhi, Xuyên nhi bé bỏng của nàng đang đợi nàng mà... Xuyên nhi là nữ nhi nhỏ nàng lên đi sinh ra từ hai năm trước, là thứ duy nhất nàng có được, niềm hạnh phúc, vui vẻ của riêng nàng. Hai năm trước nàng ngoài ý muốn có thai với hân, nàng vui vẻ lắm, vui đến nỗi mơ mộng nghĩ một nhà ba người hân, nàng và con ấm áp bên nhau ăn cơm, cùng nhau chơi đùa. Nàng đã nghĩ hân sẽ thích, sẽ mong nàng sinh ra con.

Và hân đã nói: "Nàng bớt mơ mộng, bản vương không thích trẻ con, càng không muốn sinh ra." May mắn nàng không nói, nàng là hỏi dò, nếu không kết cục của Xuyên nhi sẽ khác... Sau nàng lấy lý do cầu phúc cho mẫu thân mà lên chùa ở cho đến khi sinh ra Xuyên nhi, sự tồn tại của Xuyên nhi chỉ có mẫu thân biết, nàng biết, nó thì thân cận nàng biết.

...

Một tháng sau, kinh thành truyền ra tin tức Đại tiểu thư Hình phủ tuần nữa sẽ gả cho công tử Dương Khuyên Lãnh của Dương phủ giàu có nhất nhì kinh thành. Nghe nói Dương lão gia có giao tình bằng hữu với thừa tướng, Dương Khuyên Lãnh nghe đâu là thanh mai trúc mã với Hình Tụ Ngọc... nên kết thông gia cũng không có gì đáng nói, nhưng mà Hình Tụ Ngọc và Dung vương có tư tình riêng, đây chính là điều mọi người thực sự quan tâm đến, Dung vương là người như nào? Độc chiếm, chiếm hữu, điên cuồng không ai bằng, chả ai hơn, quyền lực, thế lực ngang bằng với thái tử, kể cả hoàng thượng cũng phải nhường nhịn. Dung vương mà biết nữ nhân của mình bị người khác giành chắc chắn không để yên, nên tất cả mong chờ màn kịch hay diễn ra.

Hình Tụ Ngọc nàng bây giờ dù không muốn gả cũng phải gả... vì vị phụ thân đã từng thương yêu nàng hết mực nay vô tình ép buộc nàng, không phải ép buộc không mà là phụ thân điều tra và biết được sự tồn tại của Xuyên nhi, dùng Xuyên nhi ép nàng, nàng không rõ mục đích thật sự của phụ thân là gì, thứ nàng rõ ràng phụ thân cũng chỉ coi nàng như quân cờ, một quân cờ trong lớp vỏ sùng ái, gấm nhung lụa là, muốn gì được nấy đã là quá khứ khi lớp vỏ được tháo bỏ.

Đây là chính phụ thân nói với nàng, thật sự dở khóc dở cười, hổ dữ đi ăn thịt con mình, niềm tin, trông cậy còn sót lại ở phụ thân trong nàng tan biến, lần này là lần nàng báo hiếu ông ấy, trả công ơn nuôi dưỡng, cung chiều ông ấy cho nàng, Hình Tụ Ngọc nhìn mình trong gương, nét mặt tiêu tụy, chút sắc hồng không có, bên bờ má phải còn có vết sẹo dài ghê rợn, nàng cười như chẳng cười. Một thời nổi danh, xinh đẹp, kiêu ngạo hiện tại xấu xí, trên người chỉ toàn sẹo ghê người, người ngoài thấy cũng không nhận ra nổi khác nhau một trời một vực,

"A a..." Tiếng a a non nớt của trẻ nhỏ vang lên, bóng dáng nữ hài tử tầm hai tuổi đang khập khiễng đi những bước đi không vững chắc về phía nàng, nữ hài tử có đôi mắt giống hân, đen láy nhưng không chứa sự lạnh lẽo mà là ngây ngô, gương mặt, cái mũi giống nàng, nữ hài tử có đủ cái giống hân và nàng. Nàng đứng dậy, đi về phía nữ hài tử, ôm lấy dịu dàng: "Xuyên nhi tìm mẫu thân sao?" Xuyên nhi được ôm mờ to mắt nhìn nàng, nói đúng hơn là vết sẹo trên mặt nàng, nhìn một lúc Xuyên nhi rồi mắt không phản ứng sợ hãi. Xuyên nhi dùng tay nhỏ bé theo thói quen thò vào trong y phục nàng tìm gì đó mà sờ nắn, tìm hoài không thấy Xuyên nhi liền mếu máo kêu: "Ồ ô..." Nàng bật cười trước hành động này, nàng nhìn không được mắng yêu: "Con đó! Rõ là xấu, lớn vậy rồi mà chưa bỏ được thói quen!" Nàng nâng xong bé Xuyên nhi lên, tiện thể đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bát Thành Uyên Ương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngoại truyện : phụ thân là ai?

Xuyên nhi: "Mẫu thân, phụ thân con là ai ạ? Người có tốt không?"

Hình Tụ Ngọc: "Phụ thân con rất tốt, ôn hòa, lễ độ, luôn luôn nhã nhặn."

Xuyên nhi: "Thật ạ? Nhưng tại sao con không thấy phụ thân đâu cả?"

Hình Tụ Ngọc: "Phụ thân con... hân chết rồi... hân đã bay lên trời và đang ngắm nhìn con đấy!"

Xuyến nhi: "Là cái trắng trắng kia sao?" Tay chỉ vào đám mây đang bay giữa trời xanh.

Đám mây bị chỉ: "... " Sai rồi, cái phụ thân gì đó đang ở góc tường kia kia.

Hình Tự Ngọc cười: "Đúng vậy."

Đám mây: "... " Trời đư...

Vị vương gia nào đó đứng một góc nghe lén, về mặt chốc lát âm u: "... " Đúng cái con khi ấy! Bán vương khi nào như lời nàng nói? Nói bán vương thành một tên ẻo lả nữa chứ! Khí thế trên người bán vương lọt mắt nàng là tăng hình sao? Còn dám nguyên rủa bán vương chết?!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bất Thành Uyển Ương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2: Kết thúc không dễ, càng dây dưa thêm

Một tuần trôi qua, nàng ngày ngày ngoài chơi với Xuyến nhi thì chăm sóc cho bản thân có thêm sắc hồng để khi ngày đại hi diễn ra bản thân có thể tươi tắn không quá tiêu tụy. Khoác trên mình hi phục đồ thẩm tinh xảo, trên khuôn mặt đeo mặt nạ một bên, một bộ dạng kiều sa, xinh đẹp. Nàng cố cười thành tiếng vì hôm nay nàng phải vui, là ngày vui của nàng, phải mỉm cười dù nơi tim đã chết, nơi lòng cũng không hi vọng gì. Nàng nhìn vào trong gương nàng lại nghĩ đến giấc mộng cùng hắc bá đường thành thân, trở thành thê tử hắc, một đời nắm tay bên nhau đến chết.

Nhưng mộng sẽ không thành thật, hắc sẽ không lấy nàng, nàng không nên nghĩ về hắc nữa thì hơn. Đúng, nàng vẫn thích hắc, vẫn tơ tưởng đến hắc và mỗi lần nàng nghĩ về hắc thì cái lần hành hạ, tra tấn ấy lại hiện về cùng nỗi đau, hối hận khi mất con thì nàng lại yếu đuối... nàng lại sợ lần hận hắc cho dù biết tất cả là nàng tự tạo nên, thích, tui hèn, ghen tị, đồ kị mạt lí trí làm Nhược Oải Phi, người hắc yêu đau, hắc mới điên cuồng lên hủy đi nàng.

Mẫu thân thấy nàng ngờ ra thì biết nàng nghĩ gì, mẫu thân liền nói: "Ngọc nhi, Dung vương đối với con ác độc như vậy... con tỉnh táo lại đi... đừng nghĩ rồi tự dẫn vật chính mình, hãy từ bỏ cảm giác với Dung vương để tất cả thành quá khứ và vui chôn vùi quá khứ này đi." Nàng nâng mắt nhìn hình ảnh mẫu thân qua gương đồng, nàng nói: "Mẫu thân... người nói phải, con sẽ không cần hắc nữa, cuộc sống sau này cũng không liên quan đến hắc, tất cả là quá khứ đã kết thúc rồi."

Kiểu hoa đến tới cửa Hình phủ, nàng ở cửa, gương mặt được che đi bởi khăn trùm, mẫu thân bên cạnh khẽ tai nàng nói nhỏ: "Con hãy an tâm, có mẫu thân chăm sóc cho Xuyến nhi, mẫu thân sẽ không để ai làm hại nó." Nàng khẽ gật đầu rồi bước lên kiệu đỏ chói, kiệu khởi hành cùng tiếng kèn mừng vui và pháo nổ chúc phúc, sự chứng kiến của người dân trong kinh thành nàng từ nay sẽ là nữ nhân của...

"Dương công tử, mời người giao ra Hình tiểu thư." Giọng nói nữ thuộc hạ vang lên phá vỡ suy nghĩ của nàng, nàng một phen thất kinh. Đoàn người dừng lại nhìn vào cỗ xe cùng nữ thuộc hạ vừa nói kia. Dương Khuyển Lân nâng mắt, nhìn vào cỗ xe đang chặn đường đi, lạnh nhạt cất giọng nhắm vào người trong cỗ xe mà không để ý nữ thuộc hạ: "Dung vương, hôm nay là ngày hi của Khuyển Lân, mong người rộng lượng mà bỏ qua." Nữ thuộc hạ nghe rồi lập tức nói: "Vương gia có thể rộng lượng bỏ qua cho Dương công tử chỉ cần người biết điều giao ra Hình đại tiểu thư!" Lối giằng co bên ngoài, mỗi lời đều nói về nàng, nàng trong kiệu tay nắm chặt y phục làm y phục phẳng phiu thành nhăn nhoe. Hắc... là hắc tới phá? Hắc vì sao?

"Điều này e là Khuyển Lân không làm được." Dương Khuyển Lân mím môi. Nam nhân trong cỗ xe lớn cuối cùng cũng đưa người ra khỏi lớp màn, hắc mang y phục màu đen với khí thế mạnh mẽ trên người, gương mặt hắc u ám, sát khí nơi ánh mắt nhìn chăm chăm vào kiệu hoa, nhìn như muốn xuyên qua lớp màn che để thấy người trong kiệu, hắc cười như không cười cất tiếng: "Tự Ngọc của bán vương, nàng chôn ở dưới thân bán vương rồi?" Câu nói hắc lọt vào tai nàng cũng lọt vào tai mọi người ở đây, mọi người ồ lên còn nàng trong kiệu im lặng nhưng môi đã bị nàng cắn đến tuôn máu.

"Dung vương! Đừng có ăn nói hàm hồ! Làm hồng thanh danh thê tử Khuyển Lân!" Dương Khuyển Lân nghiêng răng, lập tức tiếng con ngựa Dương Khuyển Lân hí lên, nó như bị trúng tà nhảy lên cao, Dương Khuyển Lân không đề phòng bất ngờ ngã xuống, lúc Dương Khuyển Lân ngã xuống ngựa là lúc thanh kiếm phi từ chỗ Hành Dương Sắc tới xuyên qua cánh tay phải của Dương Khuyển Lân, dân chúng hét lên, chạy tán loạn để tìm chỗ trốn. Dương Khuyển Lân ngã nằm dưới đất, máu tươi be bét hòa vào màu đỏ hi phục trên người, cánh tay phải Dương Khuyển Lân đứt đôi, tay một nơi người một nơi.

Cảnh tượng kinh hoàng do Hành Dương Sắc hắc gây ra, hắc vẫn thản nhiên trên cỗ xe, hắc phun ra hai chữ: "Tĩnh thân." Nàng run người lên khi nghe, bước ra khỏi kiệu, tay tháo khăn trùm xuống nàng hét lên: "Hành Dương Sắc! Người có chứng cứ gì chứng minh ta ở dưới thân người? Người dù là vương gia đi nữa cũng không thể bôi nhọ thanh danh của ta! Càng không thể tĩnh thân Dương Khuyển Lân!" Hắc nhìn vào mắt nàng, hay lắm! Một tên nam nhân không biết sống chết chọc hắc, giờ đến nàng chọc hắc. Hành Dương Sắc, hắc bỗng cười thành tiếng nhưng tiếng cười lại không có chút vui vẻ, hắc hồ hững nói: "Lời bán vương nói hơn cả chứng cứ trong miệng nàng."

"Hình Tự Ngọc, nàng không có quyền chối bỏ nàng là nữ nhân của bán vương. Ngươi đâu, đưa tiểu thiếp của bán vương về phủ!" Hắc nói xong thả lớp màn cỗ xe xuống không để ý nàng gọi tên hắc liên tiếp. Hắc thật điên đi đôi co với nàng! Nữ nhân này không để ý thả về tháng đã đi tìm nam nhân khác, tưởng hắc chết rồi? Còn có tình phản bác, phản kháng muốn thoát khỏi hắc? Nằm mơ giữa ban ngày!

Nàng gào thét trong vô vọng, cứ thế ngày nàng thành thân thành thê tử của người khác nay thành tiểu thiếp của hắc. Trớ trêu, trời đang trêu đùa nàng sao? Sao không cho nàng thoát khỏi hắc... nàng kết thúc còn hắc bây giờ ép nàng trở về bên hắc làm một tiểu thiếp... ha ha... cuối cùng thiêu thân cũng

không thể thoát khỏi ngọn lửa vô tình, tất cả trở như ban đầu? Không, đây là tiếp theo của ban đầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bát Thành Uyên Ương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Không thể sinh con!

Trong phòng bài trí toàn màu đen tối âm u, chỉ có mình nữ tử mang mặt nạ khắc hoa văn bướm bướm, nữ tử khoác trên mình hi phục đồ chói lóa nổi bật khác hẳn căn phòng. Nữ nhân nằm trên giường, mắt vô hồn không rõ nhìn đâu, làn mi cong dài đã sớm thấm ướt nước mắt mặn, đôi môi đỏ thắm thành sẫm đỏ do máu tươi khô đọng lại. Nữ tử chính là Hình Tự Ngọc nàng, nàng đang khóc, khóc không thành tiếng. Từng giọt nước mắt trải dài trên bờ má, xóa đi phấn son trên mặt nàng.

Tiếng cửa mở ken két vang lên, làm nàng giật mình vội lau đi nước mắt, nhưng chưa kịp lau hết đã bị bàn tay kéo qua, cả người nghiêng ngả vào lòng ngực rắn chắc, tiếp đó nàng bị ép ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn vào gương mặt tuấn lãng, âm u của hân, hân nhìn nàng đôi mắt sắc lạnh quan sát chiếc mặt nạ một lúc rồi hân đưa tay tháo bỏ chiếc mặt nạ đi, mặt nạ tháo bỏ, vết sẹo gớm ghiếc hiện ra.

Hân tháo bỏ mặt nạ tiện tay vứt mặt nạ đó đi, nàng thấy mặt nạ mình bị vứt liền định giãy giụa thoát ra khỏi người hân để nhặt lại mặt nạ chỉ là nàng mới động đã bị hân kim lại, hân cất giọng: "Sau không được đeo mặt nạ." Nàng nghe xong dùng ánh mắt trong suốt nhìn hân, nàng khàn khàn nói: "Dung vương muốn ta đem bộ dạng xấu xí này cho thiên hạ xem để ta bị cười chê sao?" Đôi mắt nàng vẫn còn vương giọt lệ, hân nhìn chủ nhân khuôn mặt nàng, nàng bên trong mắt hân lúc này nàng đẹp đẽ, thuần khiết như giọt nước mưa đọng trên chiếc lá xanh sau cơn mưa ngâu, long lanh đẹp mắt, cái vết sẹo kia dường như vô hình với hân.

Lần hai hân thấy được nàng khóc, thật sự khi bên hân nàng ngoài cười, nhõng nhẽo, nghẹn ngào ra thì chẳng có giọt nước mắt nào rơi. Hôm đó nàng khóc và bây giờ, thật sự thấy nàng vậy trong lòng hân xót xa lạ lùng, rõ ràng đã hân coi nàng như đồ vật mà thôi, đã tự nhủ không rung động vậy mà... Thôi vậy dù gì nàng cũng đã ở trong tay hân và nàng sẽ không thể thoát khỏi. Hân nghĩ rồi cong môi, nâng tay vuốt ve mặt nàng, hân cao giọng: "Nữ nhân của bản vương, bản vương chưa có ý, bọn họ dám sao?" Dám là đâu lia khỏi cổ.

Nàng cười một tiếng, bỗng nàng nhào người lên, mặt sát gần hân, nàng trầm giọng nói: "Vì sao không thể buông tha ta? Người có trăm nữ nhân bên mình cơ mà? Vì sao cứ ép buộc ta?" Nàng với hân không hơn cũng chẳng kém một đồ vật đã hỏng, tại sao hân không vứt món đồ đã hỏng là nàng đi chứ, chẳng lẽ kể cả đã hỏng hân cũng vẫn chiếm hữu. Hân buồn cười nhìn nàng, hân sờ lên tóc nàng, miệng nhếch lên: "Ép buộc? Ha ha... Tự Ngọc, là nàng tự động leo lên giường của bản vương, là nàng muốn có được bản vương, nàng tự nguyện hứa bên bản vương cả đời, nàng là tự tới đây làm những điều nàng muốn làm, bản vương khi nào ép?"

Nàng lập tức nói: "Vậy bây giờ thả ta đi!" Nàng thấy hân không phản ứng gì sau câu nói thì cho rằng hân thả nàng, lần nữa thoát khỏi hân, mà chân chưa bước khỏi giường lại bị hân kéo lại, hân lạnh lùng phun ra hai chữ: "Năm mo!" Hân vừa kéo nàng lại vừa thuận thể đè nàng xuống giường, hung hăng hôn lên môi nàng, nụ hôn điên cuồng thêm chiếm đoạt lại say mê chìm đắm trên môi nàng, dư vị tanh của máu trên môi nàng, dư vị đắng chát của thuốc trong miệng nàng, từng chút thay thế bằng mùi vị của hân. Hân mặc nàng phản kháng, mặc nàng đánh mình, xem động tác nàng như sự đùa giỡn. Lúc ấy hân hôn bao lâu là nàng giãy giụa bấy lâu, không như ngày trước đắm chìm, ngoan ngoãn chấp nhận hân.

Lúc sau nàng không giãy giụa nữa, đôi mắt bỗng chốc nhắm lại, cảm nhận khác thường hân mở mắt, rời khỏi môi nàng, hân nhều mày gọi: "Tự Ngọc? Tự Ngọc! Nàng đừng có giả chết! Hình Tự Ngọc!" Hân cao giọng hơn nhưng nàng vẫn yên lặng không chút động tĩnh, hân vội cầm tay nàng bắt mạch, sau hân sững sờ chốc lát, hân giờ tay coi y phục nàng xuống xem xét, bỏ qua những vết sẹo do roi quất vào, quả nhiên hân thấy có vết khâu chưa lành ở bụng. Hân nhìn, môi mấp máy, Nàng... sao có thể!

...

"Vương gia, người tới rồi ạ." Giọng nữ thuộc hạ cung kính, nữ thuộc hạ mang một đại phu tới trước hân, vị đại phu sợ hãi quỳ xuống van: "Vương gia tha mạng! Thảo dân không biết gì cả!" Giọng nói đại phu yếu ớt, sau lưng và trán toát mồ hôi, không dám nhìn thẳng người trước mặt dù người đó quay lưng về phía này. Hân đứng yên, cất tiếng âm lãnh: "Một là nói những gì liên quan đến Hình đại tiểu thư, hai là chết, hoặc tàn phế." Đại phu xanh mặt, hồi lâu không đáp thì thanh kiếm sắc kề cổ mình, đại phu nuốt nước bọt, lắp bắp kể: "Thảo... thảo dân nói! Hình đại tiểu thư hơn tháng trước bị thương nặng... và thảo dân được mời đến chữa khám, kết quả phát hiện Hình đại tiểu thư có thai gần hai tháng... nhưng vì bị thương nặng, động mạnh đến thai khiến bị sảy, sau đó..." Đại phu kể toàn bộ việc mình biết, kể xong đại phu liền bị mang đi.

...

Hân ngồi bên giường, ánh mắt nhìn nàng nằm trên giường an ổn nhắm mắt như ngủ, vẻ mặt hân có chút thần thờ, nghĩ đến lời đại phu nói: "Hình đại tiểu thư sảy thai. Hình đại tiểu thư sau này e không thể mang thai nữa." Hân đã chính tay giết con mình phải không? Còn khiến nàng không thể mang thai được nữa? Thảo nào khi nàng nhìn hân có chút hận thù, bi ai, tủi hờn... Hân sai rồi ư? Hình như thế...

[Đề cử cho tuổi có thêm động lực! Bình luận nhận xét nữa! Cả bấm theo dõi tuổi nữa!U]

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bát Thành Uyên Ương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Đại hôn của hắn...

Tỉnh lại, nàng thấy mình đang nằm trong lòng hắn, tay hắn vòng qua eo nàng, cảm hắn nhẹ chạm vào đỉnh đầu nàng, hắn đang ngủ, tiếng thở đều đều, hơi thở ấm phả vào đầu nàng, xuyên qua làn tóc phảng phất vào da đầu nàng. Nàng khẽ cử động người nhưng vừa động phía bụng truyền đến cảm giác đau đau, nàng theo bản năng rên thành tiếng, hắn nghe thấy tiếng động thì mở mắt, hắn lên tiếng nhắc nhở: "Không được động mạnh và căng thẳng, có gì kêu Phuong Nhi." Câu sau vừa dứt hắn rời giường, nàng nhìn hắn vốn tưởng hắn sẽ đi nhưng hắn lại xoay người nằm xuống giường ôm lấy nàng, hắn khẽ khàng nói với nàng: "Đừng căng thẳng, chỉ muốn ôm nàng mà thôi." Nàng nghe xong hơi quay đầu đi hướng không thấy mặt hắn...

Hành động của hắn nhanh chóng nhìn có chút mạnh bạo, dồn dập mà không phải, chính là dịu dàng, nhẹ nhàng. Cái hành động này... nàng đã rất hi vọng nó diễn ra khi hắn rời giường ngày trước, ngày trước nàng rất muốn hắn có chút hành động luyến tiếc như giờ, còn nàng giờ đây, không muốn thế mà muốn hắn xa nàng ra, xa thật xa, muốn hắn là làn gió thoảng qua, mà nàng quên là bản thân vẫn chưa hết lưu luyến, dù lòng tự nhủ bỏ đi bao lần... không sao... nàng chẳng phải đang cố gắng, cố gắng hết lưu luyến, quyết vô tâm, vô tình sao.

Cứ thế nàng để hắn ôm mình, không chút phản ứng gì nữa tựa như không có ai ôm, tựa như hắn với nàng đã thành vô hình rồi vậy, tất cả lẳng lặng cử động chỉ riêng hai người bất động, mặc thời gian trôi, mặc mặt trời chuyển đổi và dần lặn đi để trăng sáng thay thế vị trí, như nơi trái tim hắn đang đổi chỗ cho bóng hình khác, yên lặng mà đổi thay...

Chớp mắt đã bốn tháng trôi qua, bốn tháng này hắn đối với nàng là sủng ái thật, cung chiều, kiên nhẫn với nàng, nhưng hắn lại chưa nói gì đến mong muốn nàng tha thứ, càng không nói từ thích hay yêu nàng, hắn bây giờ giản đơn bên nàng, bù đắp cho nàng, còn gì kia thì để sau đi. Về phần nàng, không giãy giụa, không né tránh, không đáp lại, nàng nói với hắn không quá ba từ một ngày, hành động này giống gậy vò lòng hắn.

Đây chính là buông thả, buông thả những thứ phản kháng vô ích, buông thả những lời nói vô nghĩa, buông thả để hắn chán nàng, dần mất đi hứng thú mà tha nàng, thả nàng đi, đứng vậy trong buông thả của nàng có chút hi vọng đan xen.

...

"Nghe gì chưa? Vị trí vương phi sắp không còn trống nữa!" Ngoài sân là tiếng bàn tán của các nô tì, những lời nô tì nói lọt vào tai nàng, nàng hơi sững người, lại mấy lời nói nữa truyền qua: "Chuyện này ai chả nghe! Cơ mà nếu thật sự vương gia lấy Nhục tiểu thư thì tiểu thiếp xấu xí kia có còn được vương gia sủng ái nữa không?"

"Ha ha! Đương nhiên không! Một cóc ghè, một thiên nga này, chưa kể Nhục tiểu thư là người trong tim của vương gia! Chắc chắn vương gia sẽ sủng ái riêng Nhục tiểu thư thôi!" Câu chế giễu nàng cứ thế nhiều lên, nàng nghe mà bật cười, nụ cười nhàn nhạt.

Cuối cùng ngày này cũng tới, nữ nhân ấy không thoát được khỏi tay của hắn...

...

Trước ngày đại hôn, hắn uống rất say, say đến nói nhảm liên miên... "Ngọc nhi, nàng đừng lạnh nhạt với ta... Thôi dầy vò ta... Hãy nói chuyện, oán trách ta!" Giọng hắn khàn khàn, lơ đãng mang theo ưu sầu khó giải, thêm chút nài nỉ, mong muốn nhưng lại như điên cuồng ra lệnh nàng. Hắn đặt cảm mình lên vai nàng, môi mông ghé tới vành tai nàng, khi hắn nói hơi nóng phun ra cùng mùi rượu nồng đậm bao phủ lấy tai nàng, hơi thở, mùi hương của hắn quanh quần khắp nàng.

Nàng yên lặng, không đáp lại hắn, hắn bỗng nhiên cười thành tiếng, đưa tay kéo mạnh nàng, để nàng đối diện với mình, hắn gằn giọng: "Nàng ơi đi!" Trong mắt hắn bây giờ đầy rẫy những tơ máu, điên cuồng chỉ là khi nhìn vào đôi mắt đen vô hồn không chứa một tia sáng bóng dáng nào của nàng thì tơ máu, sự cuồng dại, say sưa đều biến mất.

Hắn tỉnh táo lại, hắn ôm lấy nàng, chậm chậm phát ra tiếng: "Xin lỗi... Xin lỗi nàng, ta xin lỗi nàng vì tất cả những gì ta gây ra cho nàng." Giọng hắn thấp thật thấp, chứa đựng đủ hối hận bên trong đó, mỗi lời hắn nói với nàng ấy.

Nàng tự nhiên ghé vào tai hắn, nhẹ nhàng nói: "Do Hinh Tự Ngọc này tự làm tự chịu, vương gia thân phận cao quý sao hạ mình trước tiện nữ như vậy được?" Giọng nàng dừng một hồi lại vang: "Mai là đại hôn của vương gia, hay là để Tự Ngọc hầu hạ, mừng vương gia trong đêm nay?" Nói xong cánh môi đỏ nàng khẽ chạm vào cổ hắn và đặt một cái hôn trên ấy. Trong sự kinh ngạc của hắn, nàng phát ra tiếng cười như không như có. Tay gầy nàng cảm chùi thủ vô tình gờ lên rồi nhanh chóng, mạnh mẽ hạ xuống, đầu sắc bén nhọn hoặc ở chùi thủ vô tình đâm sâu vào lưng hắn.

Khoảng khắc đó, giọt lệ lung linh từ mắt nàng chảy ra trải dài gò má nàng, rơi xuống đất tí tách cùng những giọt máu tươi đang rỉ chỗ lưng hắn hòa vào chung chỗ giống nước mưa rơi xuống biển rộng vậy, liên tiếp hợp thành một.

Nàng làm như vậy vì Xuyên nhi, Xuyên nhi bị người bắt cóc, người kia chính là Dương Khuyên Lãnh! Không biết Dương Khuyên Lãnh làm sao biết được tồn tại, thân phận Xuyên nhi, càng không hề hay sao có thể bắt Xuyên nhi đi. Dương Khuyên Lãnh dùng mạng Xuyên nhi uy hiếp, sai nàng dùng chùi thủ này đâm hắn, Hành Dương Sắc.

Từ đầu nàng không tin, cho đến khi chính miệng mẫu thân nói là thật, Xuyên nhi trong tay Dương Khuyên Lãnh, vậy nàng phải đâm hắn.

Đã thế, có sao nàng roi lệ? Có sao đau nhói lòng, hối hận? Đâm hấn vì Xuyên Nhi nữ nhi của nàng, hi vọng của nàng, hấn với nàng là thứ tình ái ai oán,

Nàng nhìn hấn, nét mặt hấn không tức, không giận mà thản thản nhiên nhiên cong môi cười với nàng: "Ta biết mà, nàng vẫn còn yêu ta... trong mắt nàng có ta, nước mắt nàng vẫn có thể rơi vì xót thương ta..." Bàn tay hấn sờ gương mặt tiều tụy của nàng, vuốt ve dịu dàng. Rốt cuộc trong tim nàng vẫn có hấn, chỉ cần chút nước mắt rơi, chỉ cần cảm nhận độ ấm của nước mắt nàng, đủ để hấn biết nàng đối với hấn có còn hay không.

"Hành Dương Sắc, hãy ngủ đi." Tiếng nàng trở nên khàn đi, tiếng nàng vừa dứt hấn liền thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bất Thành Uyển Ương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hoa nở trái mùa lại chẳng hề đẹp đẽ. [hết]

Ái Ân Thiên Miên

Mặn Nồng Say Đắm

Bao Năm Kề Nhau

Xuân Hạ Thu Đông

Hoa Chẳng Đơm Nở

Quả Kết Không Ra

Người Cũng Xa Ta

Tiếc Thay Lương Duyên

Bất Thành Uyển Ương

...

Sau đó nàng được người đưa đi khỏi Dung vương phủ. Người kia dẫn nàng đến gặp Dương Khuyên Lãnh.

Trong khu rừng rậm... không có chút tia sáng nào, riêng âm u, tối tăm mù mịt... và một màn sương mù dày đặc bao quanh rừng...

Tới nơi kia... nàng thấy được Xuyên Nhi nhỏ nhắn của nàng đang vui đùa bên cạnh Dương Khuyên Lãnh trên mặt đất phủ lá khô: Hình ảnh đứa trẻ bé nhỏ nghịch cầm tay nam nhân đang đưa qua lại rồi hai tay đứa trẻ cầm từng ngón tay một của nam nhân, miệng phát ra tiếng cười khanh khách, hiển nhiên thích thú. Nam nhân nét mặt hồ hững, ánh mắt lại bình thản mặc đứa trẻ nghịch ngợm

Dương Khuyên Lãnh thấy nàng tới thì bé Xuyên Nhi lên, bước đến chỗ nàng, đem Xuyên Nhi đưa cho nàng, mắt nhìn nàng. Dương Khuyên Lãnh khẽ nói: "Ngọc... đứa trẻ thật giống nàng... luôn thích nghịch bàn tay..." Dương Khuyên Lãnh nói đến đây bất chợt ôm lấy nàng:

"Nàng nhớ không? Ngày xưa chúng ta đã vui vẻ như nào? Tại sao nàng không nghĩ đến? Tại sao không yêu ta?" Dương Khuyên Lãnh trầm giọng.

Nàng và Dương Khuyên Lãnh ngày nhỏ đã có bao nhiêu vui vẻ. Nàng đơn thuần, thơ ngây khi cạnh hấn ta... Nàng rất thích cầm đi cầm lại những ngón tay hấn ta... và nàng cùng hấn ta không biết bao nhiêu lần chơi trò phụ thể giao bài.

Dương Khuyên Lãnh đối với nàng là mảnh chân tình, tốt với nàng từ nhỏ đến lớn luôn cho nàng niềm vui, tiếng cười... Một Dương Khuyên Lãnh thích nàng, nhưng nàng coi hấn ta như đồ chơi đã cũ vứt bỏ đi không cần đến, mặc hấn ta đón đau khổ cầu.

Nàng biết, mình làm nhiều chuyện vô tình... độc ác lắm... những chuyện đó đều tổn thương người.

Lúc này nàng hối hận... muốn quay về mà muộn rồi.

Nàng chỉ có thể nói lời: "Xin lỗi." Thôi.

Nghe hai từ nàng nói ra nhẹ nhàng như thế, Dương Khuyên Lãnh phút chốc cười điên dại: "Nàng lúc trước nhẹ nhàng buông bỏ ta, giờ cũng nhẹ nhàng xin lỗi ta? Rốt cuộc ta với nàng chỉ là nhẹ nhàng thế thôi."

Dương Khuyên Lãnh buông nàng ra... trong lòng vô vàn chua xót.

Hắn ta yêu nàng, nhất quyết duy trì hôn ước từ nhỏ... dù biết nàng đã trao tất cả thứ bản thân có cho nam nhân kia, biết rằng nàng sẽ không thích mình nhưng vẫn hi vọng, đến khi nàng tự mình bước lên kiệu hoa, tưởng chừng nàng cho hắn ta một cơ hội...

Vui mừng, mong mỗi đề rồi nhận lấy thương tổn thể xác và tinh thần.

Giờ đây trong hắn ta còn lại gì đâu ngoài thù hận, cay đắng đây?

Dù tất cả do yêu nàng mà ra, nhưng hắn ta đến giờ vẫn yêu nàng.

Vẫn muốn cùng nàng trở thành phu thê.

"Bản vương còn tưởng là cao nhân nào, hóa ra là tên thái giám này." Giọng nói mang đầy giễu cợt vang lên, đâm thẳng vào tai Dương Khuyên Lãnh.

Dương Khuyên Lãnh nhìn người đang bước tới kia, nhìn dáng đi vẫn phong thái như chẳng bị làm sao.

"Ngọc nhi, lại đây." Hắn giơ tay về phía nàng, nhìn trong mắt hắn lúc này là vô vàn dịu dàng, trìu mến... mà nó dường như hướng về nàng, dành cho nàng.

Nàng lùi bước, không nhìn thẳng hắn, không nói gì.

"Nàng không tới ta thì ta tới nàng vậy." Hành Dương Sắc than thở, bất đắc dĩ lắc đầu. Dương Khuyên Lãnh nhếch môi: "Dung vương gia cũng thật lạ lùng, khiến cho người ta đau khổ, giảm lòng người ta rồi hủy dung người ta, nói không thích, giờ thì sao? Nói yêu nói thương, níu lấy người ta không cho đi."

"Chuyện của bản vương từ khi nào một tên giống thái giám thấp hèn là người có thể xen vào?" Hành Dương Sắc liếc Dương Khuyên Lãnh một cái, hắn bước qua, về phía nàng.

Dương Khuyên Lãnh không biết từ đâu rút ra con dao, nhanh chóng kề lưỡi dao sắc bén vào cổ Hành Dương Sắc, dưới ánh mắt lạnh lùng, âm trầm của Hành Dương Sắc, nhân nhật nói: "Để nàng ấy đi, nếu không cho nàng ấy đi thì cổ của người đi thay nàng ấy."

Hành Dương Sắc hừ lạnh, hắn nâng tay, nắm chặt lấy lưỡi dao, dùng sức xoay ngược con lưỡi dao về phía Dương Khuyên Lãnh, lưỡi dao sắp đâm ngược vào cổ Dương Khuyên Lãnh thì giọng nàng vang lên làm người cầm nó dừng lại: "Hành Dương Sắc! Người đủ rồi!"

Nàng chạy lại, một tay đẩy mạnh hắn ra, nhanh chóng đưa Xuyên nhi trong lòng cho Dương Khuyên Lãnh: "Ta biết huynh còn yêu ta... nên mới làm vậy... ta mất dần xin huynh, đem Xuyên nhi rồi đi và giúp ta chăm sóc nó... dùng chút tình yêu còn lại trong huynh với ta chăm sóc nó." Nàng dùng ánh mắt chờ mong, mong mỏi, khi trong mắt nhìn thấy cái gật đầu từ Dương Khuyên Lãnh.

Nàng mỉm cười nhìn Dương Khuyên Lãnh rồi nhìn Xuyên nhi đang mở to mắt nhìn nàng, nàng dịu dàng nói: "Đa tạ huynh... Nếu có kiếp sau ta sẽ báo đáp huynh. Xuyên nhi của mẫu thân, con sau này phải nghe lời Lãnh thúc thúc đây..." Nàng nói xong xoay lưng, mặc cho lưu luyến đau thương, xót xa vẫn còn trong mắt, bản thân đi tới chắn trước mặt Hành Dương Sắc, không quay đầu nhìn hai người đang rời đi kia.

"Hình Tự Ngọc! Nàng giỏi lắm!" Hành Dương Sắc nhìn nữ tử trước mắt.

Nàng có thể phản lại hắn vì một nam nhân khác, nhìn hắn với ánh mắt né tránh, còn với tên kia thì dịu dàng thế? Nàng là nữ nhân của hắn! Đã là nữ nhân của hắn thì không có thể nào cùng nam nhân khác được!

"Hành Dương Sắc, đừng thích ta nữa, buông tha ta đi? Trở về là Hành Dương Sắc trong tâm có một Nhược Oải Phi, là một Hành Dương Sắc ban đầu chưa quen Hình Tự Ngọc này..." Hình Tự Ngọc chậm rãi nói ra.

Nàng mệt mỏi lắm rồi, không muốn cùng hắn dây dưa thêm nữa, chỉ muốn hắn như ban đầu... không xem nàng là gì quan trọng của hắn cả, để nàng có thể yên bình sống tiếp.

"Nàng chẳng phải rất mong muốn ta như giờ à? Sao giờ không muốn nữa?" Hắn lại gần nàng, bàn tay thô ráp chạm vào nửa mặt xinh đẹp của nàng, ôn nhu nói: "Ngọc nhi, ta xin lỗi, quay về bên ta đi, chúng ta sẽ như trước, không phải, sẽ hạnh phúc, vui vẻ hơn trước mà? Được không?"

Nàng cười như khóc, nước mắt lệ nhòa, tay cời y phục, bờ vai lộ ra, trắng tuyết mịn màng nhưng lại có rất nhiều sẹo: "Hành Dương Sắc, người nhìn đi! Những gì người làm với ta quá mức tàn bạo, dung nhan này, thân thể này, có bao nhiêu vết thương, có bao nhiêu vết sẹo do chính người gây nên! Cũng chính vì nó, vì người đã lần lượt vô tình gạt bỏ hi vọng, ao ước, tình cảm mà ta dành cho người rồi!"

"Hiện tại ta còn gì ngoài những tổn thương bên ngoài và đau đớn trong lòng, một trái tim đã bị người đập đến vỡ vụn đây? Lời xin lỗi ấy của người có thể làm ta lành lại, quay về bên người hay không khi mọi thứ đã muộn màng?"

Nàng nghẹn ngào, gạt bàn tay hắn ra, nàng cướp lấy con dao hắn đang cầm, Trên lưỡi dao chính là máu, máu từ tay hắn chảy ra, dính vào. Nàng dưới sự ngăn ngại của hắn nàng đâm mạnh mũi dao vào ngực mình.

Chết rồi sẽ không còn bị hắn theo đuổi, sẽ không mệt mỏi, sẽ không đau nữa... cái chết của nàng không chừng có thể cứu được mạng của Khuyên Lãnh và đổi được bình an cho Xuyên nhi.

"Ngọc nhi!" Hành Dương Sắc hô lên, qua định ôm lấy nàng.

Nhưng nàng lại đẩy hắn ra, chính mình vẫn đứng vững. Nàng giơ tay chỉ vào hắn, nơi ánh mắt trong veo phảng lảng: "Kết thúc tại đây, một kết thúc đẹp để với ta, với mối tình như hoa nở trái mùa tường chừng xinh đẹp ngỡ đâu chẳng phải này... Hành Dương Sắc... hai ta đến cùng cũng không thể nào lại bên nhau... Trước khi chết ta mong người đừng tạo thêm tội nghiệt, đừng để đời sau của mình phải gánh tội thay, nếu được xin người buông tha cho Khuyên Lãnh và đứa trẻ kia."

Nàng không mong muốn về sau Xuyên nhi sẽ phải gánh tội... muốn nó an ổn mà thôi.

"Được... nhưng đổi lại nàng phải cho ta ôm nàng lần cuối... và cho ta hỏi nàng. Nàng còn yêu ta không?" Hắn nhìn nàng gật đầu rồi mới đến bên ôm đỡ lấy nàng, bên tai nghe tiếng nàng: "Còn yêu, nhưng là không đủ dùng để thứ tha cho người."

Không đủ...

Thứ tha?

Không đủ...

Không đủ...

Kết thúc một đoạn tình ái

Còn gì ngoài đóa hoa tàn phai

Đang lung lay theo gió thổi?

Mỗi khi nhìn lệ lại rơi

Ngắm hoa tàn dưới mưa

Bỗng nhớ đến người xưa

Từng cử chỉ yêu thương

Chút vẩn vương đọng lại.

...

Năm tháng ấy Dung vương đã cưới một nữ tử đã chết làm vương phi, ngày đại hôn là ngày cuối mọi người nhìn thấy Dung vương... vì từ khi đó Dung vương không hề bước ra ngoài... Nghe nói luôn ở cùng thân xác lạnh của vương phi.

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Tâm Xà: Bất Thành Uyển Ương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.